

Dědicové.

ROMÁNEK OD KAPLA ČERVINKY.

Teď teprve ukreslil soulov se stolu vyskočil.

"Mají rozum," pravil, "nebo nemají? Sebe by ukradli, a třeba by to stáhli! Já jsem staršího znal a vím, že jakž v nic neměl, až teprve když mu peníze páchly, statek si koupil. A oni se teď budou o své peníze dělit s ostatními!"

Svakříček Sladký zbledl, a lepšavý pot mu vystoupil na čelo. V duchu se loučil se vším. Oči jeho ulpěly tážavě na Antonínovi. Ale Antonín stál klidně a tise se usmíval.

"Já jsem si to, pane soudi, dobře rozvážil, na tom už se nic nedá měnit!" pravil rozhodně a Sladký si hlasitě oddechl.

"Nulť jich nebude," odpověděl soudi suše, "taky na to nemám času, práce mám tolik, že nevím, kde mně hlava stojí. Kritzmann, slyšeli, jak se to má udělat?"

"Rádeji poroučel, slyšeli!" pravil Kritzmann neteově.

"Tak sepíšu inventář," odpověděl soudi, "poroučel soudi a obrátiv se k Antonínovi, dodal: "A oni jdou sem, pane fořt! Popovídáme si, co je u nich nového!"

Přiskočil mu židli k oknu a když se sesedli, nabídl mu doutník.

"Jen si zapálení," mtlil ho a když v ostrychu otácel, sám doutník mu zašel. V tom okamžiku zabloudily Antonínovy oči na matku a s jejíma očima se setkaly. Seděla vedle Alexandra na kraji žluté lavičky s našpuřenými rty a bradou nějak šňechatější, nežli jako obvykle. Oblíček sesivěl, Antonín si toho dobře povšiml.

"Nerádeji se zlobit," pošeptal soudimu, "kouknou se na mou matku, jak si to strašně připouští. Myslí, ehadák, kdo ví, co se jí nestane. Ještě nikdy nebyla u soudu."

Okresní soudi se na starou paní podíval.

"Ale paní fořtka, snad by se mne nebály," začal chvilu, to by bylo moc pěkné, aby se mne měly bát, vždyť ty děláš všechno jenom pro jejich užitek! Tady paní fořt je poctivec, že jsem takových tady mnoho neviděl, ten jim nedá ublížit. My to tady jenom napíšeme, že oni budou mít chalupu nadosmrtní k užívání, že tam nadosmrtní budou paní, a pak půjdou s Pánembohem domů."

Stará paní se oštěchavě usmála. Opravdu, dosud u soudu nebyla a za něcest si pokládala, že musí k soudu.

"Tak už se mne nebojejí?" dodal soudi vřídne a začerťoval. "Kdo by se bál vdovce starého!"

"Už se jich nebojím," řekla stará paní uspokojeně, "já jsem si, bláhová, myslela, že tady každého zavrou, kdo k nim přijde. A oni jsou moc hodný pán, Pánbůh jim to odpal!"

Jan omrzela tyto řeči poslouchal. Byl tak naladěný, že kdyby mu svakříček Sladký za celé dědictví hotově vyplatil desetku a oni tu nemusí sedět a poslouchat, kterak brkové péro Kritzmannovo do inventáře skřípá, že by mu všechno prodal a vyletěl odtud jako zahrazený holub z nového holubníku. Alexander, když slyšel Kritzmannovo péro skřípáti, podal se jednovárností úředního výkmu, a spokojeně seděl vedle matky. Sladký po prohlášení Antonínových roztál úplně. Seděl klidně, radostně se usmíval a oči mu zářily.

Vrána vráně oči nevyklube, pán od pána nikdy nebude, přemítal; ještě štěstí, že jsem se nedal obalamutit Kritzmannem! Což je všechno platno, Poběžovický je pán, jenom jeho si soudi povšiml. Beztoho měli všechno dávno mezi sebou smluveno a to soudi jen tak řekl, aby nás navnadil, jakom mláost nám Poběžovický dělá. A Kritzmann sedí jako topka na věčcích. Mlčí, neopovídá se ecknovit. Kde by se opovážil, ten by mu dal, beztoho když koukal, jako když očima bodne.

Dobře mu, ehlapovi, liboval si, zametává se v dalších myšlenkách Kritzmannem, poněvadž o dědictví, když bylo vše jasno, nedá-

že nemám státi" rozpravila se ještě, nemohou se s ním rozloučit, jak si vzpomenu, že mám doma Kátku a hořba daru smutnou, v zádech mně to zamrazí!"

Doprosivši k Eduardovu fanku.

"A co ty, tys taky spokojen," zeptal se Antonín Eduarda.

"Děkuji ti, bratře, to víš, já moc řeči nemám, ale jako u tebe jsi se o nás s maminkou postaral, voláji maminko!"

"Tak ješto s Pánembohem a nikde maminku nevyklop!" pravil, když už Bugar fomenim hrkl a fasmněk po dlažbě zahrčel.

XIX.

Neprohádala, Anna jej nedočkavě vyhlížela a když se po návratu setkala, vzrušena klela mu na prsa.

"Už je to teda naše, ale nelekej se," konejšil ji, "břímé jsem si na krk uvázal, ale přece nelituji."

"Toníčku, pro Boha tě prosím, ani mně neřkej, beztoho ti umraoukostí. Já radši o tom nechtím vědět. Aspoň dnes mně o tom nic neřkej. To vím, že jsi na sebe velkou starost uvalil, já jsem vinna, já ti to měla rozmluvit, ty bys dal si říci, víš, Toníčku, protože mě máš rád, ale já ti radost nechtěla kazit! Když tě to tolik těší, tak mám sama radost, že je to doopravdy naše. Však jsme už do toho dost peněz nastřekali a tak aspoň víme, že nám to teď nikdo nevezme."

"Ty si to neumíš všechno tak představit, jako já si to představuji a jak to já cítím," pravil, když vešli do fořtovny a v kanceláři na pohovku usedli. "Ty si pořád myslíš, že tohle, v čem jsme, je naše!"

"Tak mně to připadá," odpověděl, "všimám si více jeho naruživého, nedočkavého laskání, než jeho myšlenkového roztoužení. — "vždyť jsme přece doma!"

"Nejsme ve svém," namítal, "kdybych oči zavřel, musila bys odtud a kdybys nešla, vystřelili by tě, protože nám to neudělá. Jiný fořt by přišel, můj nástupce, třeba adjukt Doleček, a to už by jinak přišel, než jako nyní k obědu ehadí. Pyšně by přišel, jako fořt, jemuž to po mně náležel, protože se po mně fořtem stal. Jí nak by s tebou mluvil, než jak nyní hovoří!"

"Však ty neumíš, ty mně přecíkáš, slyšíš, Toníčku, ty mně přecíkáš, a ještě jiná fořtka se tu usadí, kdo ví, jaká macecha zlá, nevítečná, děti má a tyvé okrade, já vím, že to tak dopadne, já vím, já mám tu myšlenku v sobě."

Hrozny pláč jí zachvátil. Cloumal jí jako vichřice mladou břizou.

"Aninko," konejšil ji, "že si to tak připouštíš! Teď teprve začínáme žít pro sebe, teprve máme něco, kde jsme se zachytili, a ty takové řeči máš! Jen když já se nebojím, aspoň vidíš, že jsem vše dobře rozvážil."

"A budeš musít něco vyplácat?" ptala se úzkostně.

"Slevili, moc slevili i svakříček Sladký slevil, jen dvě tisícovky každý dostane," vyprávěl, "a mamince jsem dal užívání až do smrti, aby se neřeklo! O maminku mám nejmenší starost. Maminka, jen když to má na sebe napsáno, to jí těší!"

Radostně jí všechno vysvětloval, jakoby se mu neobčejně vše podařilo. Tak radostně, že si nebyl vědom v tom okamžiku pravé podstaty dědičného narovnaní. A na ni zase vědomí této podstaty těžce doléhalo. Ji bylo strašlivě jasno, že statek dvakrát zaplatil a ještě dal zaplacený statek matce v doživotní užívání. Co jej tak zaslepiło? Kdyby nebožka maminka toho se dožila, toho, že paní fořtka bude dělati paní za peníze, které jí nenáviděná paní fořtka stiskl a svakříček Sladkého na rameni poplácal.

Ve svém statku se Antonín nestavil.

"Přijedu až s Annou, vědí maminka, až se to dá dělat," konejšil matku, která neodbytně ho prosila, aby jel s ní, "dnes pospíhám. Anna už jako netrpělivě čeká, já kot mezi námi dopadlo, a teď, když je doma sama jen s tou náší drobotinou, tím hábe jí to připadá. Já vím, že nemá dneska státi a že už teď vyhlídá, nikde státi se na kopej v košate objevím."

"A já ti, synáčku, taky už ni-

VYROSTE-LI některé vaše obilí krátké a zakrnělé, zvláště na suchých, žerčkovitých pahrbcích, kdežto jiné vyrosté vysoké a s plnými klasy, tak je polehne a pomehá se — tehdy nastává vám při sklizení vážný problém — leč byste vlastně! **McCormick, Deering, nebo Milwaukee** obilní samovazací.

Pomocí těchto samovazacích je možno sekati 134-paleové strniško — těsně u samé půdy. Zahnutá ehláčka a způsobilost upravití na široko platformu umožňují tuto výhodu. Sběráč je tak upraven, že koná svou práci, ať je obilí v jakémkoliv stavu. Může být snížen, zvýšen, posunut ku předu nebo v zad téměř okamžitě, aby se přizpůsobil krátkému, dlouhému nebo zezehnanému obilí. Vázačí zařízení může být rychle upraveno na nízké nebo vysoké obilí a má vázačí rozsah 10 až 24 paleů.

Jméno **McCormick** a **Deering** i **Milwaukee** jsou ehlavně známá, kdekoliv se zemědělství provádí. Oni jsou zárukou vysoké jakosti a výkoně zdatnosti. Téměř 90 let rozvoje sklízecích strojů a uspokojivě služby v polích světa to potvrzuje.

Věnujte svoji důvěru též **McCormick, Deering** nebo **International** vázačím **pročkáky vysoké jakosti**. Navštivte nyní svého nejbližšího **International** obchodníka, abyste si zajistili brzkou dodávku svého samovazacího a vázačím pročkáky.

INTERNATIONAL HARVESTER COMPANY
CHICAGO OF AMERICA USA

Puritan mouka

ZÁRUKA — Spotřebujte plný pytlík, a nepodaří-li se vám upéci nejlepší chléb, jaký jste kdy pekli vraťte prázdny pytlík svému obchodníku, jenž nahradí vám bez námitek vaše peníze. **Odborné mléčá z nejlepší plence v Americe.** Všichni groceristé ji mají na skladě.

WELLS-ABBOTT-NIEMAN CO.
Schuyler, Neb.

Tímto oznamuji všem četným starým i ovčím přítelům, že vlastním

HOTEL "PRAHA,"

který jest úplně znovu vypraven všim vnitřním zařízením, vkusně dekorován a kde krajané, zavítavši do Omahy, naleznou nyní krásnou obsluhu a pohodlí to nejlepší. Chutná jídla z pravé české kuchyně vždy vás uspokojí. O příchod místních i venkovních krajanů neteově žádá

JOSEF PIVONKA

Rob 13. a William ul. OMAHA, NEBRASKA

TEXAS

Zajímáte-li se o texasské pozemky, nebo olejové projekty, pište česky na

STEHLÍK & BABER

Wichita Falls Texas

někoho z nás přivolávat," připadalo jí na mysl, když uklidněné o všem uvažovala, "snad ten můj ehláček přece jenom jednal správně, když to tak všechno udělal. Maminka rábská, chroustiček starý, dlouho-li ta mezi námi pobude, a když nic jinak, aspoň jí konec života osvětíl. Beztoho mu Pánbůh požehná, že si tak rodičů váží, takových synů dnes aby polehla. A že se s ostatními nerozešel, taky dobře udělal. ehláček se nemá nikdy nikoho odkřikati, zvlášt vlastního. A také jim se ehláček nemůže diviti, že po něm ruku natáhli, každý kouká, aby po rodičích něco zbylo. Nebožtíkatinek rábský, ehláček starý, šetření moc nerozuměl. At mně nikdo nepovídá, že když je mnoho dětí, že se nic nedá usetřít. Děti jsou požehnaní boží. Ale vychovat je ehláček musí, a rábský tatínek neuměl. Jenom na Toníčka si houkl, však Toníček mně kolikrát vyprávěl, jak se tatínka bál od malíčka býval, a že ehláček tatínek, to že bylo svaté, no, a Toníčka křáal, a Toníček si toho ze všech nejméně zasloužil. Nejllepší ze všech, a trpěl nejvíce! A nejvíce se mu vydařilo a na krev ho měl rád."

Plášte těchto úvah nakladly

DR. KAR. H. BREUER
operace a šenské nemocí.
DR. MILOSLAV J. BREUER,
diagnosta a vnitřní nemocí.
ČESTÍ LÉKÁRI

Při naší úrazové nauce dokonale upravená k rozpoznávání všech nemocí. Máme nemocniční spojení pro všechny operace a vnitřní případy nemocí. Ústavová v pokoji číslo 216 Security Mutual Budova.

Severovýchodní roh 12. a O ulice, ve druhém poschodí v předu. Lincoln, Neb.

se a voněly do všednosti mnoha, mnoha dnů. A dokonávaly v ní úplně usmíření s tím, co se neodvratitelně stalo. Antonín vítězně z těchto úvah vycházel.

Ke konci měsíce, tři dny před měsíční konferencí, pozdě večer, když už poběžovická fořtovna byla zamčena a jenom Brodecký bdel nad otevřenými knihami, do nichž měsíční účty zapisoval, zahloukl někdo zprůdku na okno, jako by fořtovna ehlýla.

Brodecký vyběhl poděšen na dvůr, dorážející psy odehnal a hostovo lřtko pozorně a rozžtekleně tlamy Lordovy odstranil.

"Kdo to?" ptal se přinej.

Ale už se mu svakříček Sladký okolo krku pověsil a s ucuranými vousyky třešavě na rty jej hlbal.

(Pokračování.)